

sig i den af mig nævnte Købstadkommune — og saadan er Forholdet sikkert i de fleste Købstadkommuner —, viser det sig, at det lille Beløb af ca. 4,500 Kr. staar som et meget beskedent Tilskud i Sammenligning med det Beløb, Kommunen maa udrede, nemlig 160,000 Kr. Der er altsaa langt igen, inden vi behøve at anvende denne Paragrafs Bestemmelser overfor Købstadkommunerne. Det viser sig i det hele taget derigennem, at dette Forslag i særlig Grad maa tage Sigte paa at hjælpe omkring i Landkommunerne.

Men naar man ser paa Købstadkommunernes Forsørgelsesvæsen og Skolevæsen, i det hele taget paa de Forhold, som berøres af denne Lov, saa er der et Forhold, man ikke helt maa lade ude af Betragtning, og navnlig mener jeg, at Landkommunernes Repræsentanter bør have deres Opmærksomhed henvendt ogsaa paa dette Forhold for derigennem at kunne bedømme den foreliggende Situation paa en retfærdig Maade. Det er jo saaledes, at de store Bidrag, der kræves af Bykommunerne, blandt andet til Forsørgelsesvæsenet, i ikke ringe Grad ere foranledigede ved, at der er indvandret saa mange trængende fra andre Kommuner, specielt fra Landkommuner. Se vi saaledes paa den før nævnte Kommune, viser det sig, at dens Udgifter til det offentlige Fattigvæsen for deres Vedkommende, der vare hjemmehørende i Kommunen, altsaa dem, man kalder Kommunens egne fattige, androg et Beløb af 16,500 Kr., men Udgiften til fattige, der vare forsørgelsesberettigede i andre Kommuner — og den langt overvejende Del af disse er hjemmehørende i Landkommuner —, androg et Beløb af 22,000 Kr. Der kræves altsaa et betydeligt større Beløb til Forsørgelse af de andesteds hjemmehørende fattige end til de i Kommunen hjemmehørende. Og tager man Udgifterne til Alderdomsunderstøttelse, gør der sig et lignende Forhold gældende, idet der til Understøttelse af de i Kommunen hjemmehørende medgik et Beløb af 33,600 Kr., medens der til fremmede, navnlig de fra Landet indvandrede, udkrævedes et Beløb af 41,000 Kr., altsaa betydelig mere. Det Forhold mener jeg, som sagt, at man maa tage med ind i Overvejelserne, naar man skal bedømme

Retfærdigheden af Statstilskuddenes Fordeling. Det er nemlig saaledes, at gennem denne Indvandring af trængende fra Landkommunerne faa Købstadkommunerne faktisk et betydeligt Paalæg til de Udgifter, som udkræves til deres Forsørgelsesvæsen.

Jeg vil ogsaa gerne i samme Forbindelse berøre et andet Forhold, som jeg mener bør tages med i Betragtning, naar man skal ændre ved den Lovgivning, som blev fastsat gennem Skattelovene i 1903 vedrørende de her omhandlede Forhold. Jeg kunde ønske, at den Udgift, som udredes af Kommunerne til Arbejdsløshedskasserne, ogsaa maatte blive medtagen i Beregningen, naar Statstilskuddet skulde fordeles til Kommunerne. Vi havde jo ikke i 1903 Loven om Arbejdsløshedskasser, og derfor kunde den ganske naturligt ikke tages med, men jeg tror, man vil finde, at lige saa vel som Hjelpekasserne blive medtagne, burde ogsaa Arbejdsløshedskasserne medtages, naar Beregningen skal foretages. Der er ogsaa her et noget lignende Forhold som det, jeg omtalte før, idet de, som understøttes gennem Arbejdsløshedskasserne, i meget stort Tal ere hjemmehørende i Landkommunerne, og derfor synes jeg, det er rimeligt, at de komme med i Beregningen ved Statstilskuddenes Fordeling. Man taler saa tidt om — og det finder jeg er berettiget —, at det vilde være heldigt, om man kunde standse den Strøm af Arbejdskraft, der gaar fra Landet ind til Købstæderne. Ogsaa mit Parti vil gerne være med til at ordne Forholdene saaledes, at meget af den ledige Arbejdskraft, som nu vandrer ind til Byerne, kunde finde lønnende Beskæftigelse paa Landet, blandt andet ved, at den kunde faa Adgang til Dyrkning af Jorden, i Stedet for at komme ind til Købstæderne og derved maaske komme til at træde ind i de arbejdsløses Rækker. Men naar man taler om dette Forhold, bør man ikke glemme, at denne Tilgang af Arbejdskraft fra Landet til Byerne ogsaa i høj Grad bidrager til at forhøje Købstadkommunernes Udgifter baade til Forsørgelsesvæsenet og til Skolevæsenet. Der kan vel ogsaa nok paavises adskillige Eksempler paa, at man i enkelte Landkommuner i nogen Grad har bidraget til at fremskynde